

Intangibles

Ara que s'acosta l'estiu i potser tindrem més hores per conuiu (estimar, suportar, riure, barallar-nos, perdonar, esgotar-nos...) amb les criatures, potser podrem emprendre alguna de les petites i ingènues lluites pendents, eternament ajornades. Si hi ha un temps per cada cosa, també ha d'haver-hi temps per les lluites petites i ingènues! No tot ha de ser apostar pel cavall guanyador...

Per exemple, contra la tirania de la imatge i l'esclavitud vers tot el que és material. Què tal si recuperem la sensibilitat vers el que no es toca ni tan sols té forma? Com a mínim ho podem intentar!. Fem la nostra llista d'intangibles importants i provoquem una descoberta estiuenca:

Podem prendre consciència de la temperatura, que no és el mateix que suportar-la. En comptes de gastar un temps inútil queixant-nos de la calor que fa (això ho dic per mi) podem intentar percebre amb els nostres fills les diferents sensacions tèrmiques al llarg del dia. La fresqueta de la proximitat de l'aigua, la fresqueta del bosc, la diferència entre sol i ombra, entre obaga i solana, entre matí i tarda, les parts del cos que mantenim calentes, les parts que abans es refreden...

I que me'n dieu del vent? En comptes de patir-lo o ignorar-lo, podríem reconèixer-lo. Per què no ens aturem quan ens arriba un oreig confortable enmig de la xafogor, tanquem els ulls i deixem que ens abraci? Per què no agraïm el vent a la muntanya o al camp que s'emporta les mosques que ens estaven empipant tota l'estona? Per què no fem cas a l'oncle Dylan i escoltem les veus del vent?

O potser és més difícil encara percebre els canvis en la llum? Quan temps fa que no veiem sortir el sol? O, si som del club dels mussols, quan fa que no ens fixem en la posta de sol? Per què no fem un bivac amb la saníssima finalitat de somniar amb la llum de les estrelles i veure sortir el sol? Els nostres fills fliparien!

Sentir-se captivat per una bellesa determinada, tangible o intangible, no és innat. S'aprèn, com tantes coses. Una vegada, una papallona preciosa, d'aquelles grosses grogues, blanques i negres, amb un puntet vermell a cada ala, es va apropar a una noia adolescent que mai n'havia vist una. Jo era a prop i vaig pensar, *es quedarà meravellada!* Doncs no, no senyor. Quan la va veure arribar, li va estampar una manotada. Com que mai n'havia vist una -al seu país no n'hi ha- i ningú mai li havia dit que *allò* era bonic, li va semblar un insecte gros i estúpid com qualsevol altra. Bé, de tota manera... tampoc es justifica, no cal anar estomacant els essers vius grossos i estúpids!.

Res es pot donar per suposat! Si als nostres fills no els hi diem que una cosa bonica és bonica, encara que sigui intangible, invisible, humil i franciscana... com la temperatura, el vent o la llum, no tenen perquè saber-ho. Ni fruit-ho. I tot això que es perden. I no parlo de la pluja meravellosa, perquè tangible sí que és!